

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

Vigesima-Sexta. De vtili exercitio, in Christo paßione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

De utili exercitio, in Christi passione.

1. **E**go dilecto meo & ad me conuersio eius. Inter dilectos mutua placet fermocinatio, & secretum diligitur consilium: quale & sapè agitur, inter animam deuotam & Iesum crucifixum. Hæc ergo dicit: Ego dilecto meo sum id quod sum; & præter ipsum non curo alium. Ipsi soli cupio intendere, ipsi me totaliter commendo; quia ipsi cura est de me, & ad me sine dubio conuersio eius. Nolo ergo, vt oculi mei alicubi diuertantur; sed vt totum cor meum in dilectum meum conuertatur, qui pro me passus est, & crucifixus: imò totus ex amore vulneratus, & vulneribus sauciatus. Olim quæsiu paruulum vagientem in præsepio, sed nunc cupio aspicerè pendentem in patibulo. Sicut enim tunc me conuerti ad adorandum paruulum natum, ita & nunc me conuerto ad ipsum, vt plangam pro me neci datum.

Vox ani-
maz.
Cant. 7.

2. In omnibus his mihi dilectus est, qui totus mihi datus est: pro me verè natus, pro me verè passus & immolatus. Fudit quandoque compassionis lachrymas, nunc autem preciosum dat sanguinem. Ecce quomodo amabat me, qui se tradidit in mortem; vt me liberaret à morte. Nonne meritò ceteris neglectis ad hunc dilectum quærendum, habendum, & amplexandum, me conuertere debeo, cuius inenarrabilis me indefinenter respicit dilectio? Fit autem specialis ad me conuersio eius, quâdo internis amoris stimulis, ad recolendam passionis suæ memoriam me excitat, & sibi regratiari ac intimè conformari postulat, quia in nulla re tantum pro me laborauit. Ibi redemptionis mysterium mihi aperit; & ad sapiendum quæ Dei sunt, plenius instruit. Nam supra hominem est hæc sapientia, quæ de sursum venit, docens & suadens non aliunde gloriari, nisi in cruce Domini mei Iesu Christi; in quo tota salus & redemptio mea consistit. Per quem etiam mihi mundus crucifixus est, & ego mundo; vt fiducialiter dicere ad eum libeat. Ego dilecto meo, & ad me conuersio eius. Multa mihi dulcedo in hoc verbo clausa videtur: etsi non capio omnia, non tamen despero vel minima accipere. Tantum dilectus ad me conuertatur, & dicat quodcumque placuerit, scio, quòd non frustra loquetur.

Galat. 6.

Cant. 7.

3. Dic mihi dilecte Iesu, verbum mysterij tui, verbū passionis & crucis, quod in carne manifestè gessisti. Non enim omnes capiunt verbum crucis: quod alijs quidem scandalum videtur, alijs autem stultitia est; mihi verò Dei virtus & sapientia, salus quoque mundi & vita æterna. Si quis aliter sapit, infidelis est &

Vox ani-
maz.

R

desi-

desipit, & iudicium Dei aduersum se portabit.

Vox Christi.

4. Passio mea, ait dilectus, est tanquam nobilis quædam herba aromatica, optimi odoris, dulcissimi saporis: quæ diligenter in corde præcogitata, tanquam in mortariolo bene trita, fortissimè spargit odorem, omnium vitiorum morbum sanans & languorem. In hac siquidem inuenies medicamentum animæ tuæ, & plenum solatium cuiuscunque pressuræ. Sed oportet, vt frequenter in ea te exerceas, & ex toto corde te illi studeas conformare. Tunc etenim religiosè viuere incipies, & veraciter in virtutibus proficies, atque securè morieris, si me in vita & in morte per passionem & crucem fueris imitatus. Sed proh dolor, ego sum abiectus in domo mea, & retrorsum proiectus. Nam valde alienus & exclusus videor à multorum cordibus, quibus vita mea non sapit; quos passio mea nō mouet, nec trahit, neque eis ad cor trāsit, vt deberet, sed vanis & superfluis rebus implicantur. Suam quotidianam miseriam & necessitatem studiosè pensant, & qualiter mala temporalia declinent sollicitantur: sed quāta pro ipsis passus sum, rarò vel modicum recogitant. Miseri sunt & miserabiles, pleni curis & querelis, qui modicum pro me pati possunt, multum autem agere pro sua voluntate concupiscunt: quin etiā pro suo explendo desiderio nullum penè laborem sentiunt. Heu tales ex passione mea fructum salutiferum non trahunt: sed propter suam nimiam molliem, quam ad seipso habent, grauem animæ perniciē incurrunt. Si enim perfectè sanari vellēt, & à passionibus liberari, tota humilitate ad vera animæ remedia in passione mea abscondita cōfugerent: & ex merito & virtute passionis meæ fortiores fierent, & omnia cōtraria paciēter ferre discerent. Non sapit passio mea nisi morosè & seriosè eam meditantibus, & feruenter cupientibus eandem imitari. Lignum vitæ est apprehendentibus eam; & qui bene sequitur eam, beatus in factio suo erit. Nam & in præsentī maiorem gratiam, & in futuro amplio-rem obtinebit gloriam.

Vox Christi.

5. Recolle ergo sensus tuos, & maneat apud te ipsum, omnem excludendo tumultum. Dehinc breuem assume ex passione particulam, & diligenter eam percogita, secundum tempus & horam. Hæc siquidem diebus singulis ad memoriam reducta, magis ac magis sapiet, confortabit, & accendet meditatem. Omnis namque spiritualis profectus & perfectio in ea reperitur, sed non nisi ab amantibus & desiderantibus eam æmulari hæc bona gustantur. Carnalibus & secularibus videtur amara & dura, sed pijs & deuotis dulcis est atque solatiofa. Qui enim tendunt ad honorem, vel ad terrenas captandas facultates, quærentes vbique propria commoda, isti passioni meæ non congruunt, nec eius in-

ternam

ternam suauitatem attingere possunt. Qui verò mūdum quærit contemnere, nec non carnem suam cum vitijs & concupiscentijs eius crucifigere; hic maximam repperit consolationē, & singularem in passione mea sēriet deuotionem. Tali etenim animæ ego loquor: *Columba mea in foraminibus petra, in cauernis maceria.* Cant. 2. Huic & illud frequenter ingero, quod euidam dilecto dixi discipulo: *Mitte manum tuam huc, & cognosce loca clauorum meorū,* Ioan. 20. & noli esse pusillanimus & trepidus, sed fortis & magnanimus in passionibus meis imitādis. Habebit & vnicum refugium in dextri lateris mei aperto vulnere, quicūque se nititur abnegare, & ab omni creaturarum affectione expoliare. Fiet quoque eo liberior ad inuisendum me in profundo amoris vulnere, quo nulla ei iam cura est de creato solamine. Ego enim traho omnia interiora eius ad meipsum, vt sese non sentiat, qui vulneratū cor meum sentit. Fac ergo te alienum ab omni occupatione terrena, vacuas postpone sollicitudines, longa te ab amicis & notis, serua te purum & liberum ab omnibus, vt possis intrare ad dilectum per ostium lateralis vulneris. Talem indue affectum, qualem habuerunt meliores sanctæ, quæ me pendentem in cruce conspexerunt, & sicut vnigenitum filium suum amarissimè deplanxerunt. Tunc enim poteris verè cognoscere & sapere, quantum passio mea in corde emantis valeat, si dilectæ matris viscera indueris: si nil ita diligendum sicut me, ex toto corde tuo censueris: quia ex magnitudine amoris trahitur magnitudo compassionis.

6. Bene & optimè placent mihi verba tua, Domine Iesu Christi. Vox animæ
 ste. Vnde rogo te, vt quamuis in omnibus non valeo te perfectè imitari, concede tamen exiguè tibi compati. Leuabo igitur oculos cordis mei, ad Dominum meum in cruce nudè suspensum. Attentè singulas plagas & puncturas corporis tui cōsiderabo, atq; vnica deuotione vulneratas manus & perforatos pedes cum suis clauis amplexabor & osculabor. Dehinc, & in apertum vulnus lateris tui, tanquam in cameram dilecti mei dormientis introibo. Vbi absconditè viuam, & ab omni nocumento protegat, ac felici quiete in pace diuina repausem. Non timebo maia, quæcunque mihi illata fuerint: nec quæcunque de me dici vel sēiri despectinè potuerint: dummodo tu mecum sis, mecumque permanseris. Ego ero fidēs in te, & in latere tuo die ac nocte morabor. Tu fidelior es amicus, quàm totus hic mundus. Tu fortior ad muniendum murus, quàm omnis angelorū exercitus. Et ideo nunquam tui immemor esse debeo: sed quantum possibilitas permittit & infirmitas, tuæ amarissimæ passionis dolens recordabor. De qua tamen satis cogitare, loqui, & scribere, nulla creatura plenè & dignè sufficit, etiam si ad aliud nihil omnes vacarent: quia

quia omnem creaturæ comprehensionem excedit, quod tu Deus, creator omnium homo fieri, & pro hominibus mori dignatus es.

7. Oro igitur suppliciter te Domine, vt me peccatorem misericorditer respicias: & per ineffabilem gratiam tuam interius illumines, frequenter visites, lachrymis irriges, compunctione cõteras & emundes. Vt quem preciofo sanguine tuo redemisti, sedula pafsionis tuæ meditatione renoues & accendas. Concede mihi in ea deuotè proficere, & cunctarum pafsionum mearum salutaria remedia exinde semper suscipere. Vtinam magis & profundius mihi ad cor transeat, quàm hactenus fecit: & sic me afficiat atque informet, quemadmodum multos sanctos & sanctas sapius accendit & compunxit. Quatenus etiam in vita mea, similitudo mortis tuæ resultet, per operationem spiritus & mortificationem carnis: possim què illud memoriale verbum Apostoli dicere: *Quia Christo confixus sum cruci.* Et illud æquè amantissimum verbum contra omnes carnales & vaniloquos mundi sapientes prædicare: *De cetero, nemo mihi molestus sit: Ego enim stigmata Iesu in corpore meo porto.* Portabat B. Apostolus Paulus gloriosa & preciofa stigmata tua in corpore suo; cum præter quotidianam pafsionis tuæ memoriam, toto cordis affectu, exterius affligi & vilipèdi pro nomine tuo gaudebat: Et quicquid corporaliter graue vel spiritualiter molestum sentiebat, hoc totum leue & multum tolerabile ex amorosa consideratione vulnerum tuorum ducebat. Et ideo hortabatur omnes fideles amatores tuos, dicens: *Semper mortificationem Iesu in corpore nostro circumferamus: vt & vita Iesu in corporibus nostris manifestetur.* Stude & tu anima mea hoc ipsum iam facere, his præcipuè diebus, quibus in Ecclesia venerabilis memoria dominicæ pafsionis agitur, ac lugubri mente & deuota attentione illuc oculum speculationis dirige, vbi Iesum noueris in grauioribus pœnis pro te fuisse. Dic affectuosè cum sponfa, memor semper Sponsi tui, ex amore crucifixi: *Ego dilecto meo, & ad me conuerso eius.*

VIGESIMA SEPTIMA.

De septem notabilibus punctis cogitandi, de passione Christi.

Thren. 1.

I. *Attendite & videte, si est dolor similis, sicut dolor meus.* Super omnia Dei beneficia humano generi impesa, passio Christi altius eminet, & corda plus compungit. Ideo ad tam magnum beneficium memorandum mens euigilare debet: & cum magna cordis cõpafsione, de amaritudine pafsionis Christi sedulò pensare: quia hoc est Deo placitum, & salubre cogitâti. Nam singu-